Агар шумо имруз мемиред, оё шумо 100% боварй доред, ки ба бихишт меравед? Шумо метавонед аниқ донед.

Пеш аз ҳама, Китоби Муқаддас мегўяд, ки мо ҳама гунаҳкорем, зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд. Ҳамин тавр, ҳамаи мо дар дурўғгўй, дуздй ё тамаъкорй гунаҳкорем. Ва Китоби Муқаддас мегўяд, ки барои гуноҳҳои мо ҷазо вучуд дорад. "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст" - Ин на танҳо ба марги чисмонй, балки ба марги дуюм дар дўзах дахл дорад. - Ва ҳамаи дурўғгўён дар кўл, ки бо оташ ва кибрит месўзад, ки мамоти дуюм аст, насиби худро хоҳанд дошт. Аз ин рў, тибқи ин оят, ҳамаи мо ба ҷазои гуноҳонамон сазовори ҷаҳаннам ҳастем. Мо ҳама дурўғ гуфтаем ва ҳама аз дурўғ гуфтан бадтар кор кардаем. Мо ҳама аз камолоти Худо маҳрумем. Ягон кори хуб бадиеро, ки мо кардаем, бартараф карда наметавонад.

Аммо хушхабаре ҳаст, ки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст. Ҳамин тавр, азбаски Худо моро дӯст медорад, Ӯ намехоҳад, ки мо ба ҷаҳаннам равем, то гуноҳҳои худамонро ҷуброн кунем - барои ҳамин Ӯ Писари Худ Исои Масеҳро фиристод, то барои гуноҳҳои мо кафорат (ё музд) бошад. Исо Писари Худост ва Ӯ низ Худост, ки дар ҷисм зоҳир мешавад. (Зеро се ҳастанд, ки дар осмон шаҳодат медиҳанд: Падар, Калом ва Руҳулкудс ва ин се як ҳастанд). Исо Калом аст (шахси дуюми сегона). Вай аз бокира ба дунё омад, муъчизаҳо кард, ҳаёти бегуноҳро комил дошт ва Китоби Муҳаддас мегӱяд, ки Ӯ барои гуноҳҳои мо дар салиб мурд, ӯро дафн карданд, З шабу З руъ ба дуъах рафт ва Ў руъи сеюм аз нав эҳьё шуд, то ҳамаи гуноҳҳои моро пардохт кунад ва моро аз дуъах начот диҳад. Вақте ки Исо барои гуноҳҳои ман ва шумо мурд, гӱе онҳоро карда бошад – Ў дар чои мо чазо дода мешуд (). Зеро ки Ў (Худо Падар) Ўро (Исоро) барои мо гуноҳ кардааст (яъне Ў гуноҳҳои моро бар дӱш гирифт ва ба чои мо мурд, Ў он чиро, ки мо барои гуноҳҳои мо ба Худо ҳарздорем, пардохт кард), то ки мо одил гардем. аз Худо дар Ў (ё ба ибораи дигар, то ки мо дар назди Худо одил эълон шавем, ки танҳо ба сабаби кори анҷомёфтаи Ў).

Китоби Муқаддас мегуяд, ки начот туҳфа аст. «Зеро шумо ба воситаи файз начот ёфтаед; ва ин аз худи шумо нест; он атои Худост. На аз аъмол, мабодо касе фахр накунад".

Азбаски начот туҳфа аст (ва туҳфаҳо ҳамеша ройгонанд), мо набояд дар иваз чизе диҳем (ин аз аъмол нест, на аз ҷониби худи мо). Ин як туҳфаи арзанда аст. Исо арзиши пурраи наҷоти моро бо марги худ, хуни рехтаи худ ва эҳёи худ пардохт кард. Калимаи файз маънои "чизе, ки мо сазовор нестем" (дар хотир доред, ки мо сазовори дузах ҳастем, на наҷот). Ва имон маънои «он чизест, ки мо барои наҷот ёфтан ба он боварй дорем» . Китоби Муҳаддас идома медиҳад: «Аммо барои касе ки кор намекунад, балки ба Он ки осиёнро сафед мекунад, имон оварад, имони У адолат ҳисоб карда мешавад» . Ҳамин тавр, шахсе, ки барои ба даст овардан ё нигоҳ доштани наҷот кор карданро бас мекунад, наҷот хоҳад ёфт. Наҷот ба корҳо рабте надорад ва комилан ройгон аст.

Як чизе, ки Китоби Муқаддас мегўяд, ки мо бояд кунем, то начот ёбем: «Ба Худованд Исои Масех имон овар, ва начот хохй ёфт» . Калимаи бовар кардан маънои бовар карданро дорад - ин маънои на танхо бовар кардан ба мавчудияти Исоро дорад, балки дар асл ба Ў эътимод карданро дорад, ки моро шахсан начот дихад. Ба Ў имон овардан маънои онро дорад, ки мо тамоми имон ва эътимоди худро ба марг, дафн ва эҳёи Ў ҳамчун пардохти пурраи гуноҳҳои худ мегузорем (ки ба мо ҳаёти човидониро кафолат медиҳад). Он намегўяд, ки шумо бояд аз ҳама гуноҳҳои худ тавба кунед, ё тавба кунед

таъмид гиред, ё ба калисо ҳамроҳ шавед, ё аҳкомро риоя кунед, ё шахси хуб бошед - он танҳо мегўяд, ки бовар кунед. Ва вақте ки шумо ба Масеҳ имон доред, то абад наҷот хоҳед ёфт. "Ҳар кӣ ба Ў имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад" - Аҳамият диҳед, ки "ҳар кӣ имон дорад" гуфта шудааст, на ҳар кӣ хуб аст (зеро ҳеҷ кас ба ҳадри кофӣ хуб нест, ки бо хизматҳои худ ба осмон биравад - ҳамаи мо кӯтоҳ кунед). Аз ин рӯ, ваҳте ки шумо Масеҳро ҳабул мекунед, шумо ҳеҷ гоҳ нобуд наҳоҳед шуд (чунки Ў ба шумо ҳаёти ҷовидонӣ медиҳад, на ҳаёти муваҳҳатӣ) - Исо наҷот медиҳад ва нигоҳ медорад - ҳамаи инро.

Хиссаи мо дар начот танхо он аст, ки ба Ў ҳамчун Начотдиҳандаи худ имон оварем ва Ў ҳамаи гуноҳҳои гузашта, ҳозир ва ояндаи моро мебахшад. Китоби Муҳаддас ҳатто мегўяд, ки нобуд**Ваачаед ба ҳҽӊҳѳҳаёнҳоҳовидда ӣти обажшал н**ҳо ҳеч гоҳ нахоҳанд буд

Бо вучуди ин, Худо фарзандони Худро барои гуноххояшон дар ин замин чазо хохад дод, аммо новобаста аз он ки баъд аз он чй кор мекунанд, онхо ҳеч гоҳ ҳаёти човидониро аз даст дода наметавонанд. Азбаски онхо адолати (ё комилияти) ҳисобшудаи Масехро гирифтанд - Худо имондоронро мисли Исо одил мебинад - ин гуё онҳо ҳеч гоҳ гуноҳ накардаанд. (Бо файзи Ӯ ба воситаи фидияе ки дар Исои Масеҳ аст, озодона сафед карда шуд::). Ин танҳо барои он имконпазир аст, ки Масеҳ барои осиён мурд.

Пас, ягона чизе, ки шумо бояд барои гирифтани атои хаёти човидонй анчом дихед, ин аст, ки Исоро бо имон даъват кунед - Агар шумо бо дахони худ Исои Худовандро эътироф кунед (яъне аз Ў хоҳиш кунед, ки шуморо начот диҳад) ва дар дили худ имон оваред, ки Худо ўро аз мурдагон эҳьё кард, ту начот хоҳй ёфт. Зеро ҳар кй исми Худовандро бихонад, начот хоҳад ёфт.

Пас, агар шумо боварй дошта бошед, ки шумо гунахкор хастед, ба дўзах махкум кардаед ва агар шумо боварй дошта бошед, ки начот танхо тавассути имон ба марг, дафн ва эҳёи Масеҳ ҳамчун пардохти пурраи гуноҳҳои шумост (ва ин ба некии шумо асос надорад) ё кушишҳо - аммо танҳо ба воситаи хуни Исо), ва он ҳеҷ гоҳ аз даст дода намешавад (чи бо гуноҳ ё набудани аъмоли нек), пас шумо метавонед пас аз ман такрор кунед:

Исои азиз, ман медонам, ки ман гунаҳкор ҳастам ва сазовори он ки ба дӱзах равам, аммо ман боварӣ дорам, ки шумо дар салиб барои ман мурд ва аз нав эҳьё шудед, то тамоми гуноҳҳои маро пардохт кунед. Лутфан маро худи ҳозир наҷот деҳ ва ба ман ҳаёти ҷовидонӣ деҳ. Ман танҳо ба Ту ҳамчун Наҷотдиҳандаи худ эътимод дорам - ғайр аз корҳои худ. Ташаккур барои наҷоти ман, Омин.

Пас, агар шумо самимона Исоро даъват карда бошед ва ин дуоро дар назар дошта бошед, шумо то абад начот меёбед. Худо ба некие, ки шумо пас аз начот ёфтаед, мукофот хоҳад дод, аммо начот танҳо бо такя ба Масеҳ ба ғайр аз ҳама чиз аст. Он ба ваъдаи Худо асос ёфтааст, на ба вафодории худи шумо.

Ҳар кӣ ба Писар имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад.

Шумо метавонед имрўзро ҳамчун рўзи начоти худ нависед. Табрик.